



ČESKÁ REPUBLIKA

ROZSUDEK

JMÉNEM REPUBLIKY

Městský soud v Praze rozhodl v senátě složeném z předsedy Mgr. Martina Kříže, soudce Mgr. Bc. Jana Schneeweise a soudkyně Mgr. Věry Jachurové v právní věci

žalobce: **Ing. J. R.**
zastoupený advokátem JUDr. Josefem Sedláčkem
se sídlem Starobranská 4, Šumperk

proti

žalovanému: **Ministerstvo zemědělství**
se sídlem Těšnov 17, Praha 1

o žalobě proti rozhodnutí ministra zemědělství ze dne 8. 4. 2019, č.j. 7844/2019-MZE-11181
takto:

- I. Žaloba se zamítá.
- II. Žádný z účastníků nemá právo na náhradu nákladů řízení.

Odůvodnění:

I. Předmět řízení a obsah napadeného rozhodnutí

1. Žalobce se žalobou domáhal zrušení rozhodnutí ministra zemědělství specifikovaného v záhlaví tohoto rozsudku (dále jen „napadené rozhodnutí“) (dále jen „ministr zemědělství“), kterým byl zamítnut rozklad žalobce a současně bylo potvrzeno rozhodnutí Ministerstva zemědělství, odboru přímých plateb (dále jen „správní orgán I. prvního stupně“) ze dne 18. 1. 2019, č.j. 76633/2017-MZE-14141 (dále jen „rozhodnutí o nepovolení obnovy“). Rozhodnutím o nepovolení obnovy byla zamítnuta žádost žalobce o obnovu řízení ze dne 18. 12. 2017 (dále jen „žádost o obnovu řízení“) ve věci rozhodnutí ze dne 30. 6. 2017, č.j. 2396/2017-MZE-14141 (dále jen „rozhodnutí o odvolání“), jímž bylo zamítnuto odvolání

Shodu s prvopisem potvrzuje V. P.

žalobce a potvrzeno rozhodnutí Státního zemědělského a intervenčního fondu (dále jen „SZIF“) ze dne 15. 11. 2016, č.j. SZIF/2016/0632981, kterým byla zamítnuta žádost žalobce o poskytnutí přechodné vnitrostátní podpory pro rok 2015 (dále jen „rozhodnutí o neposkytnutí podpory“).

2. V odůvodnění napadeného rozhodnutí ministr zemědělství konstatoval, že rozhodnutím o nepovolení obnovy byla zamítnuta žalobcova žádost o obnovu řízení ve věci rozhodnutí o neposkytnutí podpory, neboť nebyly dány důvody dle § 100 správního řádu. Správní orgán I. stupně v rozhodnutí o odvolání konstatoval, že rozhodnutí o neposkytnutí podpory bylo vydáno poté, co SZIF při provedení administrativní kontroly předmětné žádosti dne 15. 11. 2016 zjistil, že žalobci nebyla přiznána jednotná platba na plochu zemědělské půdy pro rok 2015. Na základě této skutečnosti SZIF předmětnou žádost v souladu § 12 odst. 2 nařízení vlády č. 112/2008 Sb., o stanovení některých podmínek poskytování národních doplňkových plateb k přímým podporám (dále jen „nařízení vlády č. 112/2008 Sb.“) zamítl. Dále uvedl, že i po provedení aktualizace evidence zemědělské půdy podle uživatelských vztahů podle zákona č. 252/1997 Sb., o zemědělství, ve znění pozdějších předpisů (dále jen „zákon o zemědělství“) s účinností od 9. 4. 2015 žalobce nesplnil podmínku čl. 19 odst. 2 nařízení Komise v přenesené pravomoci (EU) č. 640/2014, protože rozdíl mezi plochou v jednotné žádosti deklarovanou a zjištěnou činí 291,4 % zjištěné výměry. Žádost o jednotnou platbu by tak byla i v tomto případě zamítnuta.
3. Proti rozhodnutí o nepovolení obnovy podal žalobce rozklad, v němž namítal, že výrok rozhodnutí o nepovolení obnovy je nedostatečný, neboť zřetelně nevyjadřuje, že žalobce se domáhal povolení obnovy řízení z toho důvodu, že bylo zrušeno rozhodnutí, které bylo podkladem rozhodnutí vydaného v řízení, které má být obnoveno. Správní orgán I. stupně odkazuje na rozsudek Městského soudu v Praze ze dne 6. 10. 2017, č.j. 8 A 223/2015 – 66, který se však netýká předchozího řízení. Žádost o obnovu řízení tedy nebyla posouzena dostatečně. Dále žalobce v rozkladu polemizoval s některými částmi odůvodnění prvostupňového rozhodnutí a s některými částmi odůvodnění rozhodnutí ministra zemědělství ze dne 2. 1. 2019, č.j. 62318/2018-MZE-12141.
4. Ministr zemědělství z § 100 odst. 1 správního řádu dovodil, že obnova řízení je možná pouze v případě, že je naplněn některý z důvodů pro obnovu řízení, přičemž stran důvodů uvedených pod písmeny a) a b) platí, že již v řízení o žádosti o obnovu řízení, a tedy nikoliv až v případně obnoveném řízení, musí správní orgán posoudit otázku, zda je s ohledem na podstatu věci a důvody podané žádosti možné, že by již skončená věc mohla být při zohlednění skutečností, o které se žádost o obnovu opírá, posouzena jinak. V posuzovaném případě vyšlo najevo, že již skončená věc (žádost o poskytnutí přechodné vnitrostátní podpory pro rok 2015) nemůže být ani při zohlednění tvrzení, o které se žádost o obnovu řízení opírá, posouzena jinak, neboť i nadále podle § 12 odst. 2 nařízení vlády č. 112/2008 Sb., platí, že platbu nelze poskytnout, nebyla-li žadateli o platbu přiznána v příslušném kalendářním roce jednotná platba na plochu zemědělské půdy. Dle žalovaného nebylo sporu o tom, že žalobci jednotná platba na plochu zemědělské půdy pro rok 2015 poskytnuta nebyla.
5. K tvrzení žalobce, že správní orgán I. stupně nesprávně odkázal na rozsudek Městského soudu v Praze ze dne 6. 10. 2017, č.j. 8 A 223/2015 – 66, ačkoliv ten se předmětného řízení netýká, ministr zemědělství uvedl, že žalobce se obsahu tohoto rozsudku dovolával v žádosti o obnovu řízení. K námitce týkající se složení rozkladové komise ministr konstatoval, že je složena tak, aby splňovala požadavky správního řádu.

Shodu s prvopisem potvrzuje V. P.

II. Obsah žaloby

6. Žalobce v žalobě nejprve namítl nepřekoumatelnost napadeného rozhodnutí. Je toho názoru, že jeho odůvodnění postrádá náležitosti stanovené v § 68 odst. 3 správního řádu, neboť z něj nelze zjistit, z jakých skutečností ministr zemědělství vycházel a na základě jakých argumentů a úvah se vypořádal s námitkami žalobce. Žalovaný v podstatě jen odkázal na závěry obsažené v rozhodnutí o nepovolení obnovy, aniž by uvedl jakoukoliv skutkovou a právní úvahu, včetně hodnocení důkazů.
7. Ze správních spisů vyplývá, že rozhodnutí o neposkytnutí podpory bylo založeno na pravomocném rozhodnutí žalovaného ze dne 8. 9. 2015, č.j. 396814/2015-MZE-13323, resp. na rozhodnutí žalovaného ze dne 14. 1. 2016, č.j. 63323/2015-MZE-13323, přičemž je nesporné, že tato podkladová rozhodnutí byla zrušena. To dle žalobce jasně představuje naplnění důvodu pro obnovu řízení dle § 100 odst. 1 písm. b) správního řádu. Žalovaný se však otáze, zda je dán důvod obnovy, vyhnul a omezil se na nesprávné tvrzení, že věc nelze posoudit jinak, protože žalobci nebyla za rok 2015 poskytnuta jednotná platba na plochu zemědělské půdy. Tento závěr však porušuje § 100 odst. 1 písm. b) správního řádu, podle něhož byl žalovaný povinen zabývat se otázkou, zda zrušení podkladových rozhodnutí (společných pro rozhodování o podpoře SAPS i o poskytnutí přechodné vnitrostátní podpory) může odůvodňovat jiné řešení otázky, jež byla předmětem rozhodování. O takový případ se přitom nesporně jedná, neboť důvodem neposkytnutí obou podpor byla sporná otázka, v jakém rozsahu je žalobce oprávněným uživatelem zemědělských pozemků, která byla rozsudky soudu oproti původnímu pravomocnému stavu znovu „otevřena“, takže je reálně dána jiná možnost řešení otázky rozhodné pro poskytnutí žalobcem požadovaných podpor. Žalobce také zdůraznil, že SZIF ani správní orgán I. stupně žádné jiné zjišťování ohledně odchylek plochy zjištěné od plochy deklarované než to, které je uvedeno v rozhodnutí o neposkytnutí dotace, neprováděli, a neexistuje tedy spolehlivý důkazní podklad pro posouzení rozhodné otázky, tedy pro posouzení onoho rozdílu mezi deklarovanou a zjištěnou plochou. Není tak o co opřít názor, že zrušení podkladového rozhodnutí neodůvodňuje jiné rozhodnutí ve věci.
8. Závěrem žalobce namítl, že i jeho rozkladová námitka týkající se složení rozkladové komise byla ministrem zemědělství posouzena nepřekoumatelným způsobem, protože ministr se nezabýval tím, jak konkrétně byla komise složena. Nebylo tedy vyvráceno tvrzení žalobce, že rozkladová komise nebyla složena v souladu s § 152 odst. 3 správního řádu. Jedná se o podstatnou procesní vadu, protože rozkladová komise předkládá ministrovi zemědělství návrh na rozhodnutí o rozkladu, kterým sice není ministr přímo vázán, ale v běžné praxi ho akceptuje. Zcela opomenuta pak zůstala procesní námitka žalobce, že je nepřípustné, aby členem rozkladové komise byla stejná osoba, která se podílela na vydání rozkladem napadeného rozhodnutí.

III. Vyjádření žalovaného ze dne 10. 10. 2019

9. Žalovaný ve vyjádření k žalobě navrhl, aby soud žalobu zamítl. Následně odkázal na obsah napadeného rozhodnutí a uvedl, že v dané věci se zásadním způsobem vyslovil již Městský soud v Praze v rozsudku ze dne 26. 9. 2019, č.j. 10 A 211/2016 – 39, podle něhož předmětný spor ve věci žádosti o dotaci úzce souvisí se sporem vedeným mezi žalobcem a žalovaným ve věci aktualizace evidence půdy ve společném jmění manželů (žalobce a jeho bývalé manželky), o němž rozhodl Městský soud v Praze rozsudkem ze dne 6. 10. 2017, č.j. 8 A

223/2015 – 66. Dne 9. 4. 2015 podal žalobce u Okresního soudu v Olomouci žalobu o úpravu správy společného jmění, řízení o této žalobě bylo pravomocně skončeno dne 23. 6. 2017 z důvodu zpětvzetí žaloby. Žalobce se tedy patrně rozhodl vyřešit své majetkové spory s bývalou manželkou prostřednictvím SZIF a žalovaného, potažmo soudu rozhodujícího ve správním soudnictví.

10. SZIF v řízení o aktualizaci evidence půdy ani žalovaný v navazujícím námitkovém řízení nejsou oprávněny autoritativně řešit soukromoprávní spory mezi osobami dotčenými evidencí půdy (zapsanými uživateli, vlastníky apod.). Proto ani posouzení toho, kdo je oprávněn užívat dotčené pozemky pro účely evidence půdy, nemá povahu autoritativního rozhodnutí ve věci případného soukromoprávního sporu, ale má povahu toliko úsudku o předběžné otázce. Závazné řešení takového sporu náleží do pravomoci soudů rozhodujících v občanském soudním řízení (viz rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 19. 7. 2006, č.j. 7 As 26/2005 – 67 nebo ze dne 9. 7. 2015, č.j. 3 As 187/2014 – 37). Konečné rozhodnutí soukromoprávního sporu náleží do pravomoci civilních soudů, jejichž rozsudkem by byl správní orgán vázán. Hodnocení žalovaného se tedy omezilo pouze na to, zda z podkladů lze dovodit užívací oprávnění ohlašovatele a zda má být zapsán v evidenci, a to především z hlediska obsahu a rozsahu uplatněných námitek. V řízení je skutkový stav hodnocen pouze do té míry, aby bylo potvrzeno či vyvráceno existující užívací oprávnění dosavadního uživatele či ohlašovatele.
11. Dále žalovaný upozornil na § 82 odst. 2 správního řádu a konstatoval, že pro rozsah, v němž SZIF a správní orgán I. stupně přezkoumávají skutkový stav, jsou určující především tvrzení účastníků řízení a jimi předložené důkazy. Účastníci totiž svými tvrzeními vymezují právní důvody užívání dotčených pozemků a jejich existenci prokazují v řízení důkazy zpravidla v podobě listin. Jsou to taktéž účastníci, kteří svými tvrzeními a důkazy rozporují existenci právních důvodů užívání. Tomu nasvědčuje také § 3g odst. 2 zákona o zemědělství, podle něhož je v řízení o aktualizaci evidence půdy aplikovatelný § 141 odst. 4 správního řádu.
12. Stran námitky týkající se složení rozkladové komise žalovaný uvedl, že napadené rozhodnutí je rozhodnutím ministra zemědělství, které učinil na základě návrhu rozkladové komise zřízené dle § 152 odst. 3 správního řádu, složené z 18 členů, z nichž 10 není služebně ani pracovně angažováno na Ministerstvu zemědělství. Jednání o rozkladu žalobce se zúčastnilo 14 členů komise, z toho 8 odborníků, kteří nebyli ve služebním poměru na Ministerstvu zemědělství, ani nebyli jeho zaměstnanci. Žádný z členů komise se nepodílel na vydání rozhodnutí o nepovolení obnovy, ani na rozhodnutí o neposkytnutí podpory. Žalobce ostatně ani nevznesl žádnou námitku podjatosti konkrétního člena komise.
13. Závěrem žalovaný konstatoval, že právní posouzení věci vychází z rozsudku Městského soudu v Praze ze dne 6. 10. 2017, č.j. 8 A 223/2015 – 66, který vymezil postavení žalobce jako podílového spoluvlastníka a vyhodnotil jeho projevy vůle ohledně užívání pozemků nacházejících se ve společném jmění s bývalou manželkou MUDr. M. R., a především z rozsudku Městského soudu v Praze ze dne 26. 9. 2019, č.j. 10 A 211/2016 – 39.

IV. Replika žalobce

14. Žalobce v replice uvedl, že argumentace žalovaného je vnitřně rozporná, nekonzistentní a věcně nesprávná. Na jedné straně tvrdí, že SZIF ani správní orgán I. stupně nemají oprávnění řešit soukromoprávní spory mezi osobami dotčenými evidencí půdy, na druhou stranu však tyto otázky řeší pod záminkou, že jde o předběžnou otázku ve smyslu § 57 odst. 3 správního

řádu. O tu se však nejedná, protože vydání rozhodnutí o aktualizaci půdy nezávisí na řešení otázky, již nepřísluší správnímu orgánu rozhodnout. Zákon o zemědělství totiž obsahuje speciální úpravu, podle níž je třeba spornou věc řešit. Při řešení otázky, kdo má být zapsán do LPIS jako uživatel, je nutno postupovat dle speciální právní úpravy evidence půdy obsažené v zákoně o zemědělství (§3g odst. 2). Podle něj má právo být zapsána jako uživatel osoba, která předloží doklad prokazující právní důvod užívání zemědělské půdy. Tím je v posuzovaném případě výpis z katastru nemovitostí, který předložil jen žalobce, jenž je zde zapsán jako jediný vlastník. Právní konstrukce, že MUDr. M. R. je možno uznat jako uživatelku na základě konkludentní dohody se žalobcem (žalobcem opakovaně popřené), je protiprávní, protože zákon o zemědělství takový postup neumožňuje. Pokud s tím není MUDr. R. spokojena, musí v soudním řízení dosáhnout vydání rozsudku, který ji určí jako oprávněnou uživatelku a teprve pak může takový doklad předložit jako relevantní podklad pro zápis do evidence uživatelů. Jelikož MUDr. R. žádným rozsudkem ani jiným písemným dokladem o vlastnictví a užívání sporných pozemků nedisponuje, nemůže být nadále zapsána jako jejich uživatelka a měla být z evidence na základě žádosti žalobce již dávno vyřazena.

15. Za zcela irelevantní žalobce označil úvahy žalovaného opřené o existenci SJM žalobce a jeho rozvedené manželky, protože zákon o zemědělství stanoví vlastní pravidla pro zápis uživatele zemědělské půdy a neumožňuje SZIF ani žalovanému tato pravidla doplňovat pravidly vlastními a konstruovat jakési přednostní právo zapsaného uživatele bez ohledu na to, že byl dle přesvědčení žalobce zapsán nezákonně.
16. K námitce týkající se složení rozkladové komise žalobce doplnil, že pokud byly v této komisi zastoupeny alespoň dvě osoby s právníkým vzděláním ve státní službě v jiných ústředních orgánech státní správy, bylo pravidlo pro složení rozkladové komise porušeno, protože omezení dle § 152 odst. 3 správního řádu je nutno vztahovat na zaměstnance jakéhokoli ústředního úřadu, nejen úřadu, u něhož se rozkladová komise zřizuje.

V. Vyjádření žalovaného ze dne 28. 2. 2022

17. Žalovaný ve vyjádření ze dne 28. 2. 2022 konstatoval, že důvodem pro zamítnutí žádosti o obnovu řízení byla neexistence důvodů dle § 100 správního řádu, resp. fakt, že skutečnosti tvrzené v žádosti nebyly způsobilé zapříčinit jiné posouzení věci, než jak byla věc posouzena v původním řízení. Důvodem pro zamítnutí žádosti o poskytnutí přechodné vnitrostátní podpory za rok 2015 byla skutečnost, že žalobci nebyla přiznána jednotná platba na plochu zemědělské půdy za rok 2015. Dle § 12 odst. 2 nařízení vlády č. 112/2008 Sb., je její přiznání podmínkou pro přiznání přechodné vnitrostátní podpory. I po provedení aktualizace evidence zemědělské půdy podle uživatelských vztahů dle zákona o zemědělství s účinností od 9. 4. 2015, které se účastník řízení v žádosti o obnovu řízení dovolával, nesplnil podmínku čl. 19 odst. 4 nařízení Komise v přenesené pravomoci (EU) č. 640/2014, protože rozdíl mezi plochou v jednotné žádosti deklarovanou a zjištěnou činí 291,4 % zjištěné výměry. Žádost o jednotnou platbu na plochu zemědělské půdy by tedy byla i tak zamítnuta.
18. Žalovaný považuje napadené rozhodnutí za plně přezkoumatelné a za důvodnou nepovažuje ani námitku poukazující na zrušení podkladových rozhodnutí o LPIS. Ta se totiž týkala zcela jiného řízení a nebyla podkladem pro vydání rozhodnutí v řízení o žádosti žalobce o přechodné vnitrostátní podpory pro rok 2015 zakončené pravomocným rozhodnutím o odvolání. Žalobcem namítaná podkladová rozhodnutí se týkala rozhodnutí o poskytnutí

jednotné platby na plochu zemědělské půdy pro rok 2015, které bylo zakončeno rozhodnutím ze dne 5. 10. 2016, č.j. 31838/2016-MZE-14141, jímž byla žádost zamítnuta a které nabylo právní moci dne 14. 10. 2016. V řízení o přechodných vnitrostátních platbách je relevantní pouze splnění podmínky přiznání jednotné platby na plochu zemědělské půdy za příslušné období, přičemž není sporu o tom, že žalobci tato platba za rok 2015 ke dni rozhodování v rámci řízení o žádosti o obnovu řízení poskytnuta nebyla a žalobce tuto skutečnost ani nerozporoval.

19. Následně žalovaný uvedl, že jeho rozhodnutí ze dne 5. 10. 2016, č.j. 31838/2016-MZE-14141 o zamítnutí jednotné platby na plochu zemědělské půdy pro rok 2015 bylo napadeno žalobou ve správním soudnictví a bylo rozsudkem Nejvyššího správního soudu ze dne 26. 11. 2021, č.j. 10 As 342/2019 – 32 zrušeno a věc byla žalovanému vrácena k dalšímu řízení. Ke dni 25. 2. 2022 nebylo v dané věci pravomocně rozhodnuto.
20. K námitce týkající se složení rozkladové komise pak žalovaný uvedl, že je neopodstatněná a odporuje smyslu a účelu § 152 správního řádu. Z jazykového a logického výkladu daného ustanovení plyne, že jde o ústřední správní úřad, který napadené rozhodnutí vydal, resp. v něm zařazené zaměstnance, nikoliv o zaměstnance zařazeného v jakémkoliv ústředním správním úřadu.

VI. Posouzení věci Městským soudem v Praze

21. Při rozhodování o žalobě soud vyšel z následně uvedené právní úpravy:
22. Podle § 100 odst. 1 písm. b) správního řádu řízení před správním orgánem ukončené pravomocným rozhodnutím ve věci se na žádost účastníka obnoví, jestliže bylo zrušeno či změněno rozhodnutí, které bylo podkladem rozhodnutí vydaného v řízení, které má být obnoveno, a pokud tyto skutečnosti, důkazy nebo rozhodnutí mohou odůvodňovat jiné řešení otázky, jež byla předmětem rozhodování.
23. Podle § 152 odst. 3 správního řádu návrh na rozhodnutí podle odstavce 2 předkládá ministrovi nebo vedoucímu jiného ústředního správního úřadu rozkladová komise. Rozkladová komise má nejméně 5 členů. Předsedu a ostatní členy rozkladové komise jmenuje ministr nebo vedoucí jiného ústředního správního úřadu. Většinu členů rozkladové komise tvoří odborníci, kteří nejsou zaměstnanci zařazení do ústředního správního úřadu. Ustanovení § 14 a 134 platí obdobně s tím, že rozkladová komise může jednat a přijímat usnesení v nejméně pětičlenných senátech a že většina přítomných členů musí být odborníci, kteří nejsou zaměstnanci ústředního správního úřadu.
24. Po posouzení věci soud dospěl k závěru, že žaloba není důvodná.
25. Námitka nepřezkoumatelnosti napadeného rozhodnutí pro jeho nesrozumitelnost není opodstatněná, neboť napadené rozhodnutí bylo dostatečně a zcela srozumitelně odůvodněno a žalovaný se v něm náležitě vypořádal se všemi základními námitkami žalobce. Povinnost orgánů veřejné moci řádně odůvodnit svá rozhodnutí nelze interpretovat jako požadavek na detailní odpověď na každou námitku. Správní orgán může na určitou námitku reagovat i tak, že v odůvodnění svého rozhodnutí prezentuje od názoru účastníka řízení odlišný názor, který přesvědčivě zdůvodní, tím se s námitkami účastníka řízení vždy – minimálně implicitně – vypořádá. Absence odpovědi na ten či onen argument v odůvodnění tak bez dalšího nezpůsobuje nezákonnost rozhodnutí či dokonce jeho nepřezkoumatelnost. Podstatné je, aby se orgán veřejné moci vypořádal se všemi základními námitkami účastníka

řízení (viz např. rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 28. 5. 2009 č.j. 9 Afs 70/2008 - 13 či usnesení Ústavního soudu ze dne 18. 11. 2011, sp. zn. II. ÚS 2774/09). Není proto nepřezkoumatelným rozhodnutí, v jehož odůvodnění orgán veřejné moci prezentuje od názoru účastníka řízení odlišný názor, který přesvědčivě zdůvodní, a toto zdůvodnění poskytuje dostatečnou oporu výroku rozhodnutí (srov. nález Ústavního soudu ze dne 12. 2. 2009, sp. zn. III. ÚS 989/08). Tak tomu bylo i v posuzovaném případě. Žalovaný v napadeném rozhodnutí srozumitelně vyložil důvody, na nichž je rozhodnutí zbudováno, shrnul podklady pro jeho vydání a uvedl úvahy, kterými se řídil při jejich hodnocení a při výkladu právních předpisů, které na danou věc aplikoval. Napadené rozhodnutí tak obsahuje veškeré zákonem stanovené náležitosti (§ 68 odst. 3 správního řádu). Nepřezkoumatelné není ani co se týče žalobcem tvrzeného nevypořádání rozkladové námitky, že je nepřípustné, aby členem rozkladové komise byla stejná osoba, která se podílela na vydání rozkladem napadeného rozhodnutí.

26. Soud neshledal opodstatněnou ani námitku žalobce týkající se zrušení podkladových rozhodnutí a souvisejícího naplnění důvodu pro obnovu řízení dle § 100 odst. 1 písm. b) správního řádu. Jak vyplývá z ustanovení § 100 odst. 1 písm. b) správního řádu, důvody pro obnovu řízení je třeba zkoumat kumulativně podle dvou kritérií: 1) formálního, tedy zda bylo zrušeno či změněno rozhodnutí, které bylo podkladem rozhodnutí vydaného v řízení, které má být obnoveno; 2) materiálního, tedy zda toto rozhodnutí může odůvodňovat jiné řešení otázky, která byla předmětem rozhodování.
27. K institutu obnovy řízení dle § 100 odst. 1 písm. b) komentářová literatura (Jemelka a kol.: Správní řád, 6. vydání, Plzeň: C. H. Beck, 2019) uvádí, že „*Výše uvedené důvody pro obnovení řízení mohou vést k povolení či nařízení obnovy řízení pouze v případě, že mohou odůvodňovat jiné řešení otázky, jež byla předmětem rozhodování v původním řízení. Správní orgán se tedy již v prvním stadiu obnovy řízení, v němž se teprve rozhoduje, zda bude obnova řízení povolena či nařízena, musí předběžně zabývat relevancí skutečností, důkazů nebo rozhodnutí pro původní řízení v tom smyslu, zda jsou schopny odůvodnit odlišné řešení otázky, jež byla předmětem rozhodování. Jedná se o obdobu předběžného posouzení věci v přezkumném řízení (§ 95 odst. 1), kdy by měl správní orgán předběžně posoudit, zda se nejedná o skutečnosti, důkazy nebo rozhodnutí, které sice formálně odpovídají důvodům pro obnovu řízení uvedeným v písmenu a) a b) tohoto ustanovení, zjevně ovšem nemohou odůvodnit odlišné řešení otázky, jež byla předmětem rozhodování, a bylo by tak nadbytečné vést obnovené řízení, které by ve věci nic nového nemohlo přinést. Přesto není vyloučeno, že v obnoveném řízení správní orgán vyřeší otázku, která byla předmětem rozhodování, stejným způsobem jako v původním řízení.*“
28. Shora uvedené závěry žalovaného ohledně nesplnění podmínky § 12 odst. 2 nařízení vlády č. 112/2008 Sb., však v průběhu soudního řízení doznaly změn, které soud musí v posuzované věci reflektovat. Soud ze své úřední činnosti a následně také z vyjádření žalovaného zjistil, že rozhodnutí o zamítnutí žádosti žalobce o jednotnou platbu na plochu zemědělské půdy pro rok 2015, jehož existence, resp. skutečnost, že žalobci nebyla tímto rozhodnutím jednotná platba na plochu zemědělské půdy pro rok 2015 přiznána, byla důvodem pro zamítnutí předmětné žádosti o obnovu řízení týkajícího se žádosti o poskytnutí přechodné vnitrostátní podpory za rok 2015, bylo zrušeno rozsudkem Nejvyššího správního soudu ze dne 26. 11. 2021, č.j. 10 As 342/2019 – 32, přičemž ke dni 25. 2. 2022 nebylo o dané žádosti rozhodnuto. Podkladové rozhodnutí, jehož existence byla klíčová pro závěr žalovaného o připuštění obnovy řízení, tedy již neexistuje. Stejně tak bylo rozsudkem Městského soudu v Praze ze dne 6. 10. 2017, č.j. 8 A 223/2015 – 66 zrušeno i

Shodu s prvopisem potvrzuje V. P.

rozhodnutí o neprovedení aktualizace evidence půdy ze dne 22. 5. 2015, č.j. SZIF/2015/0400424.

29. V tomto směru je nutno odkázat na rozsudek rozšířeného senátu Nejvyššího správního soudu ze dne 22. 10. 2019, č.j. 6 As 211/2017 – 88, v němž rozšířený senát Nejvyššího správního soudu konstatoval, že *„veden shora uvedenými úvahami a nutností zajištění účinnosti ochrany práv jednotlivců poskytované správními soudy v souladu s ústavními imperativy v plné jurisdikci, musel přistoupit ke změně dosavadní judikatury vztahující se k zohlednitelnosti zrušení podmiňujícího aktu při soudním přezkumu podmíněného aktu při jejich řetězení dle § 75 odst. 1 s. ř. s. Právo na spravedlivý proces vyžaduje, aby nezákonnost podmiňujícího aktu autoritativně zjištěná rozhodnutím o jeho zrušení či změně v příslušném řízení mohla být k řádně uplatněné žalobní námitce žalobce zohledněna v řízení o žalobě proti podmíněnému aktu i při jejich řetězení. Žalobce však může dosáhnout zrušení podmíněného rozhodnutí pouze v případě, že podmiňující rozhodnutí bylo předtím zrušeno či změněno pro nezákonnost buď soudem ve správním soudnictví nebo správními orgány v řízení o mimořádných či dozorcích prostředcích. Tento závěr není v rozporu s úpravou obsaženou v § 75 odst. 1 s. ř. s., neboť soud zohlední pouze takovou nezákonnost podmiňujícího rozhodnutí, jejíž důvod byl dán již v době vydání podmíněného rozhodnutí, avšak která dosud nebyla autoritativně zjištěna.“*
30. Z výše uvedeného je zřejmé, že podmiňující rozhodnutí, kterým bylo podmíněno vydání napadeného rozhodnutí, bylo zrušeno a důvod, kterým žalovaný zamítnutí žádosti o obnovu řízení odůvodnil (přičemž se jednalo ve své podstatě o důvod jediný), tím odpadl. Je tedy nepochybné, že formální podmínka pro povolení obnovy řízení byla v projednávané věci splněna.
31. Naopak naplnění materiálního kritéria pro obnovu řízení představuje ohnisko sporu. Materiální korektiv má chránit zájem na hospodárnosti řízení a zachování právní jistoty. Jeho úkolem je odfiltrovat ty případy, kde je již při prvotním posouzení žádosti o obnovu řízení zřejmé, že obnovené řízení by objektivně nemohlo přinést změnu přijatého řešení. Tam, kde nelze takto kategorický závěr bez složitějšího dokazování učinit, jeví se obecně vhodnější obnovu řízení připustit a s předloženými tvrzeními a důkazy se vyrovnat v rámci obnoveného řízení (rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 18. 4. 2014, č. j. 6 As 162/2013 – 52).
32. Žalovaný tedy postupoval správně, jestliže při hodnocení materiálního kritéria zvažoval, zda by aktualizace evidence DPB provedená ve prospěch žalobce na základě rozsudku Městského soudu v Praze ze dne 6. 10. 2017, č. j. 8 A 223/2015 – 66, na základě něhož bylo nakonec zrušeno také rozhodnutí žalovaného ze dne 5. 10. 2016, č.j. 31838/2016-MZE-14141, vůbec něco změnila na procesním osudu žádosti žalobce o jednotnou platbu na rok 2015.
33. Soud je toho názoru, že žalobce v rozkladu (obdobně jako v žádosti o obnovu) uplatnil námitky vůči závěrům správního orgánu I. stupně, resp. předtím důvody pro obnovu, nanejvýše neurčitým způsobem. Je z nich patrné pouze tolik, že podle názoru žalobce mělo být řízení obnovené už z toho důvodu, že podkladové rozhodnutí žalovaného bylo zrušeno rozsudkem soudu. Žalobce však v rozkladu (a předtím ani v žádosti o obnovu) nijak netvrdil, jaké skutečnosti, které zde vyvstaly jako následek zrušení „podkladového“ rozhodnutí, by měly být v řízení o obnově zohledněny (a posouzeny i z hlediska splnění materiálního kritéria). Žalobce v této souvislosti taktéž nijak konkrétně nerozporoval zjištění správního orgánu I. stupně, že následkem zrušení rozhodnutí byly do evidence zavedeny konkrétní

díly půdního bloku, a stejně tak nečinil spornou ani jejich výměru. Lze shrnout, že svou žádostí (a později rozkladem) žalobce nijak konkrétně nezpochybnil stav DPB evidovaných v jeho prospěch, jak byl tento stav dle tvrzení správních orgánů aktualizován v důsledku rozsudku Městského soudu v Praze ze dne 6. 10. 2017, č. j. 8 A 223/2015 – 66.

34. Za tohoto procesního stavu, kdy žalobce relevantně nezpochybnil rozsah aktualizace evidovaných DPB, je tak nezbytné přisvědčit postupu žalovaného, který striktně vycházel jen ze stavu evidence půdy. Rozhodovací praxe správních soudů totiž ustáleně dovozuje, že pro rozhodnutí o žádosti o dotaci jsou relevantní jen údaje uvedené v evidenci půdy, nikoli faktický stav užívání půdních bloků. Jiný výklad by byl v rozporu s § 3 odst. 4 a § 3a odst. 1 a 2 zákona o zemědělství (srov. rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 21. 10. 2008, č.j. 2 As 2/2008 - 55). Uvedené závěry byly opakovaně potvrzeny v navazující rozhodovací praxi správních soudů (viz např. rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 1. 10. 2014, č.j. 1 As 95/2014 - 42 a rozsudek Městského soudu v Praze ze dne 8. 9. 2011, č.j. 11 A 36/2011 - 28). Městský soud v Praze přitom při vědomí výše citovaných závěrů v rozsudku ze dne 7. 10. 2016, č.j. 9 A 168/2012 - 85, publ. pod č. 3535/2017 Sb. NSS, dovedl, že dotaci ve formě jednotné platby na plochu zemědělské půdy nelze žadateli poskytnout, jestliže zemědělská půda na něj není v rozhodné době evidována v evidenci využití zemědělské půdy podle uživatelských vztahů vedené podle zákona o zemědělství.
35. Žalovaný v prvostupňovém rozhodnutí přitom správně vycházel ze stavu údajů vedených v evidenci využití zemědělské půdy podle uživatelských vztahů podle zákona o zemědělství.
36. Jak konstatoval Městský soud v Praze v rozsudku ze dne 22. 10. 2020, č.j. 10 A 36/2019 – 31: „Z listiny LPIS: Informativní výpis z evidence půdy dle uživatelských vztahů ze dne 11. 9. 2018 vyhotoveného ke stavu ke dni 27. 5. 2015 (tj. v rozhodném období roku 2015) vyplývá, že ve prospěch žalobce bylo evidováno celkem 38 dílů půdního bloku v celkové výměře 37,47 ha. Ministerstvo zemědělství pak v rozhodnutí o návrhu na povolení obnovy ze dne 18. 10. 2018, č.j. 77449/2017-MZE-14141, sp.zn. 15VD16874/2016-14141 shrnulo, že žalobce požádal dne 27. 5. 2015 o poskytnutí jednotné platby na plochu zemědělské půdy na celkovou výměru 146,66 ha. V rozhodném období tj. od 27. 5. do 31. 8. 2015 však byla v jeho prospěch v evidenci vedena zemědělská půda o celkové výměře 22,44 ha. Důvodem pro zamítnutí platby (s odkazem na ustanovení § 7 odst. 2 písm. b) nařízení vlády č. 50/2015 Sb. a čl. 19 odst. 2 nařízení Komise v přenesené pravomoci č. 640/2014 nesmí rozdíl mezi deklarovanou a zjištěnou plochou činit více než 50 % zjištěné plochy) byla skutečnost, že díly půdního bloku o výměře 124,22 ha nebyly vedeny v evidenci na žalobce. Na základě rozsudku městského soudu ze dne 6. 10. 2017, č.j. 8 A 223/2015 – 66 byly do evidence s účinností od 9. 4. 2015 na žalobce vloženy díly půdního bloku (DPB) č. 9507/125, 9507/134, 9507/147, 9507/135, 9507/132, 9402/79, 9402/76, 9402/78, 9402/71, 9402/73, 9402/73, 9402/72, 9402/70, 9402/68, 8505/4, 9402/67, 9401/3, 9507/120 (vše ve čtverci 560-1060), 5002/54, 5002/52, 5002/50 (vše ve čtverci 570-1070). Výměra zemědělské půdy pro rozhodné období tak činí 37,47 ha. Žalobce pak i v tomto případě nesplňuje podmínku čl. 19 odst. 2 nařízení Komise v přenesené pravomoci č. 640/2014, neboť rozdíl mezi plochou deklarovanou a zjištěnou činí 291,4 % zjištěné výměry.“
37. Jelikož aktualizace údajů v evidenci využití zemědělské půdy podle uživatelských vztahů podle právě citovaného rozsudku Městského soudu v Praze znamenala navýšení evidované půdy ve prospěch žalobce toliko o 15,03 ha na konečných 37,47 ha, což v poměru k ploše deklarované v roce 2015 o rozměru 146,66 ha stále vysoce převyšovalo maximální přípustný rozdíl 50 %, žalovaný oprávněně dovedl, že ani tato změna v evidenci půdy by nemohla

ovlivnit procesní osud žádosti žalobce o jednotnou platbu za rok 2015. Ta by musela být z již vyložených důvodů stejně zamítnuta; na rozhodnutí ze dne 5. 10. 2016, čj. 31838/2016-MZE-14141 by se tak nemohlo nic změnit. Její přiznání je přitom podmínkou *sine qua non* pro přiznání žalobcem požadované přechodné vnitrostátní podpory za rok 2015.

38. Soud se tudíž ztotožnil se závěrem žalovaného, že z hlediska podmínek pro nařízení obnovy řízení podle § 100 správního řádu nebylo v žalobcově věci splněno materiální kritérium – za uvedených okolností by obnova řízení pro žalobce nepřinesla příznivější výsledek než ten, ve který vyústilo původní řízení ukončené rozhodnutím ze dne 15. 11. 2016, č.j. SZIF/2016/0632981.
39. Nedůvodnou soud shledal také poslední námitku žalobce, v níž namítal, že rozkladová komise byla složena v rozporu s § 152 odst. 3 správního řádu, protože její většinu netvořili odborníci, kteří nebyli zaměstnanci ústředního správního úřadu. Soud v této souvislosti konstatuje, že uvedená podmínka vylučuje, aby většinu členů rozkladové komise tvořili zaměstnanci ústředního správního úřadu, který dané řízení vede, v posuzovaném případě tedy zaměstnanci Ministerstva zemědělství, nijak však nebrání tomu, aby členy rozkladové komise byli případně i zaměstnanci jiných ústředních správních úřadů. Soud ze správního spisu zjistil, že z celkem 14 přítomných členů rozkladové komise bylo zaměstnanců Ministerstva zemědělství celkem 6. Podmínka zakotvená v ustanovení § 152 odst. 3 správního řádu byla tedy naplněna, neboť většinu rozkladové komise, která o žalobcem podaném rozkladu rozhodovala, tvořili odborníci, kteří nebyli zaměstnanci Ministerstva zemědělství.
40. Soud tedy neshledal žalobu důvodnou, a proto ji podle § 78 odst. 7 s. ř. s. zamítl. Za splnění podmínek zakotvených v § 51 odst. 1 s.ř.s. tak učinil bez nařízení ústního jednání.
41. Výrok o náhradě nákladů řízení je odůvodněn ustanovení § 60 odst. 1 s. ř. s. Žalobce neměl ve věci úspěch, proto mu právo na náhradu nákladů řízení nenáleží. Procesně úspěšnému žalovanému pak žádné důvodně vynaložené náklady v souvislosti s vedením soudního řízení nevznikly.

Poučení:

Proti tomuto rozhodnutí lze podat kasační stížnost ve lhůtě dvou týdnů ode dne jeho doručení. Kasační stížnost se podává ve dvou vyhotoveních u Nejvyššího správního soudu, se sídlem Moravské náměstí 6, Brno. O kasační stížnosti rozhoduje Nejvyšší správní soud. Kasační stížnost lze podat pouze z důvodů uvedených v § 103 odst. 1 s. ř. s. a kromě obecných náležitostí podání musí obsahovat označení rozhodnutí, proti němuž směřuje, v jakém rozsahu a z jakých důvodů jej stěžovatel napadá, a údaj o tom, kdy mu bylo rozhodnutí doručeno. V řízení o kasační stížnosti musí být stěžovatel zastoupen advokátem; to neplatí, má-li stěžovatel, jeho zaměstnanec nebo člen, který za něj jedná nebo jej zastupuje, vysokoškolské právnické vzdělání, které je podle zvláštních zákonů vyžadováno pro výkon advokacie. Soudní poplatek za kasační stížnost vybírá Nejvyšší správní soud. Variabilní symbol pro zaplacení soudního poplatku na účet Nejvyššího správního soudu lze získat na jeho internetových stránkách: www.nssoud.cz.

Praha 30. června 2022

Mgr. Martin Kříž v. r.

Shodu s prvopisem potvrzuje V. P.

předseda senátu

Shodu s prvopisem potvrzuje V. P.